

Expunere de motive

Recenta Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 123/2000, pentru modificarea și completarea Legii nr.35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric și al artelor plastice, trebuie să cuprindă - în același **cadru unitar al reglementării** - și categoria deținătorilor drepturilor conexe drepturilor de autor reprezentați de **producătorii de înregistrări sonore**.

Recunoașterea producătorului de înregistrări sonore (persoană fizică sau juridică) ca subiect al dreptului conex dreptului de autor își are consacrarea în Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, act normativ ce a reprezentat și o foarte necesară aliniere a legislației române la reglementările în materie aduse în țările democratice consacrate, în special celor aparținând spațiului Comunității Europene, la care România și-a angajat și demarat aderarea.

Apariția acestei legi, **ulterior** Legii nr.35/1994, privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric și al artelor plastice, a **reclamat și a impus ocrotirea drepturilor recunoscute producătorilor de înregistrări sonore**, după cum în mod corespunzător și **jalonări specifice pe aspectul obligațiilor** ce revin acestora, ca participanți la plata impozitelor datorate statului.

În același timp, Legea privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric și al artelor plastice, **trebuie** – asemeni reglementărilor și din dreptul străin – să-l **privească pe producătorul de înregistrări sonore, alături de creator și de interpret**, ca beneficiar al sumelor încasate (în special) din timbrul muzical și folcloric.

În vederea asigurării **caracterului explicit al reglementării**, se impune **delimitarea valorii de 5%** a timbrului muzical și folcloric, **din prețul unui bilet** și care se adaugă acestui preț (reglementare - firesc identică – cu a valorii timbrului teatral), **de valoarea de 2% din prețul de vânzare** al fiecărui disc, fiecărei tipărituri, casete video și audio înregistrate, cu caracter muzical și care se adaugă acestor prețuri, în calcul trebuind să intre **noțiunea “preț de vânzare”**, unic element de stabilire și determinare a acestei componente valorice.

Nu în cele din urmă, reglementarea dă și finalitate practică în registrul drepturilor pe care le are producătorul de înregistrări sonore, prin **excluderea oricăror prezumții de asimilare a lui în categoria celor obligați să participe la plata acestor sume**, norma juridică respingând o astfel de **situație echivocă și ambiguă**, în care titularul dreptului (recunoscut la sediul materiei, respectiv Legea dreptului de autor și a drepturilor conexe), este privit și ca autor al obligației ce asigură realizarea acestui drept.